

Entrevista con Daniel Arasa, autor de *Vida i miracles dels anys de pa negre*

Pa negre

Benito Panchamé va saltar a l'arena de Normandia pocs dies després del Dia D, el juny de 1944.

«Encara hi havia cacau», va esmentar en una entrevista a aquest reporter, per a la revista *L'Informatiu de Sants*.

Benito Panchamé no mentia. El seu nom figurava en un manual de consulta indispensable: *Los españoles de Churchill*, de l'historiador i periodista Daniel Arasa (Jesús, Tortosa, Tarragona, 1944), que acaba de publicar les vivències de la infància en *Vida i miracles dels anys de pa negre* (Ediciones Carena, 2021).

«Sempre m'ha apassionat la guerra, i sobretot la Segona Guerra Mundial», reporta, amb ganes de viure joiosament, amb sentit de la justícia i amb un somriure murri de «mai he trencat un plat». Reporta i adjectiva: «La guerra és una monstruositat. Ho dic jo, que vinc d'un localitat, Tortosa, que les trinxeres van partir en dos».

Daniel Arasa, el major de sis germans, es va dedicar al periodisme –que és el mateix que dedicar-se a la història– perquè volia explicar el que succeïa al voltant. Més que explicar, volia ajudar: «Volia aportar alguna cosa a la societat, em considero humà i espiritual. I volia estar present en la vida pública».

De formació perit químic, aviat començaria a col·laborar en el mitjà local *La voz del Bajo Ebro*, amb articles sobre sèquies, ponts i riuades.

D'aquí va saltar a molts altres mitjans, fins que va arribar a ser cap de redacció de l'agència Europa Press.

«Pensa que quan jo vaig començar a escriure en premsa escrita ja estava casat i tenia fills [té set fills], de manera que no em podia permetre no cobrar», diu, i es remunta als anys de la pluriocupació: «Al matí anava a una fàbrica de cautxús i després a la tarda dirigia *Tarrasa Información*».

Diverses són les notícies que va destapar, la major part de les vegades per haver-se quedat en el lloc adequat en el moment oportú.

Per exemple, va ser el primer a informar de la renúncia al marxisme del PSOE de Felipe González, i de l'aprovació de l'Estatut de Sau, el 1979. I es va mantenir enganxat a la ràdio a la «nit dels transmissors» del 23-F, en aquell fatídic cop d'Estat de 1981.

«Un bon periodista ha de tenir veritable amor per la veritat, i després aixecar el cul de la cadira i buscar fonts primàries, originals», afirma, qualitats que li han servit per repartir-se per nombrosos països, sempre a la caça de la primícia, un Tintín sense Milú o un Manuel del Arco sense estilogràfica.

Va conèixer als polítics de tots els colors i de totes les sintonies: de Jordi Pujol («li tinc un gran afecte tot i l'enrenou») a Adolfo Suárez («conqueria amb el seu atractiu») passant pel Jorge Semprún («mai va saber odiar»).

A tots ells els va tractar, amb més o menys intimitat.

«Jo he estat a la Casa Blanca i al Parlament d'Israel, puc dir que he vist una mica de món.»

Ho diu per la moda o la plaga de les *fake news*, que ja tenien el seu predecessor en les revistes il·lustrades nazis com *Adler* i *Signal*.

«No es pot falsejar la Història», puntualitza, i profetitza, perquè qui avisa no és traïdor: «Jo el futur de la premsa ho veig negre, entre altres coses perquè s'ha perdut qualitat, i el nivell formatiu en humanitats és baixet, per no parlar de l'escàs sentit ètic: l'essència del periodisme hauria de seguir sent la separació d'informació i opinió, però això no es compleix».

Daniel Arasa continua escrivint: sobre la persecució religiosa, sobre la Batalla de l'Ebre (1938), sobre la repressió franquista i el maquis...

No tot són assajos dels anys més convulsos d'Espanya.

També ha publicat *A les 9 a la Lluna: un passeig a través de cinquanta anys d'amor imperfecte*, dedicat a la seva dona, Mercè.

El secret per estar mitja vida amb la mateixa dona: «Fer feliç a l'altre».

O el que és el mateix, saber renunciar a un mateix.

Jesús Martínez